

स्वर्गदेवत्वं प्रकाशः सत्त्वमाप्यः नरकंतिर्यक्कं तमोगुणेन सत्यान्तं भागुत्वं तदुभयमिच्छेन ॥ ३ ॥ सत्यान्ते इति धर्मो प्रकाशतमसी सुखदुःखे इति संबन्धः ॥ ४ ॥ श्लोकं व्याचष्टे तत्रेति ॥ ५ ॥ ६ ॥ भूतानां संसारिणां यः सुखं पुत्रपुत्रिष्वंगादिजन्तुं अनित्यं अतः सुखार्थं नयते किंतु दुःखस्य विमोक्षार्थमेव यतेत ॥ ७ ॥ तत्किं नित्यं सुखं नास्ते वेत्याशंक्य सदपि न प्रकाशत इति सदृष्टांतमाह राक्षिति नश्यते अंतर्हितं भवति ॥ ८ ॥ प्रवृत्तयः दृष्टादृष्टफलाः अभिधीयंते वेदे न ह्यतः त्रिवर्गफलात्परं स एव अनित्यसुखमेव आत्मगुणविशेषस्तार्किकाभिमतः धर्मार्थो गुणभूतस्य प्रधानभूतस्य सुखस्य तदर्थं आरंभ आरंभो.

स्वर्गः प्रकाश इत्याहुर्नरकं तम एव च ॥ सत्यान्तं तदुभयं प्राप्य ते जगती चरैः ॥ ३ ॥ तत्राप्येवं विधा लोके वृत्तिः सत्यान्ते भवेत् ॥ धर्मार्थं प्रकाशश्च तमो दुःखं सुखं तथा ॥ ४ ॥ तत्रयस्सत्यं स धर्मो यो धर्मः स प्रकाशो यः प्रकाशस्तत्सुखमिति ॥ तत्रयदन्तं सोऽधर्मो योऽधर्मस्तत्तमो यत्तमस्तदुःखमिति ॥ ५ ॥ अत्रोच्यते शारीरैर्मनसैर्दुःखैः सुखैश्चाप्यसुखोदयैः ॥ लोकस्थष्टिप्रपश्यंतो न मुह्यंति विचक्षणाः ॥ ६ ॥ तत्र दुःखविमोक्षार्थं प्रयतेत विचक्षणाः ॥ सुखं नित्यं भूतानां मिह लोके परत्र च ॥ ७ ॥ राहुग्रस्तस्य सोमस्य यथा ज्योत्स्नान भासते ॥ तथा तमोभिर्भूतानां भूतानां नश्यते सुखं ॥ ८ ॥ तत्सुखं द्विविधं सुखमुच्यते शारीरं मानं संच इह खल्वमुष्मिंश्च लोके वस्तु प्रवृत्तयः सुखार्थमभिधीयंते न ह्यतः परं त्रिवर्गफलं विशिष्टतरमास्ति स एव काम्योगुणविशेषो धर्मार्थगुणारंभस्तद्धेतुरस्योत्पत्तिः सुखप्रयोजनार्थं आरंभः ॥ ९ ॥ भरद्वाज उवाच यदेतद्भवताभिहितं सुखानां परमास्थिति रिति न तदुपगृह्णीमो न ह्येत्येषां महति स्थितानां मप्राप्य एषां काम्योगुणविशेषो न चैनमभिलषंति च तपसि श्रूयते त्रिलोककुरुक्ष्णप्रभुरेकाकीतिष्ठति ब्रह्मचारी न कामसुखे च्छात्मानमवदधाति अपि च भगवान् वि श्वेश्वर उमापतिः काममभिवर्तमानमनंगत्वेन राममनयत् तस्माद्भूमो न तु महात्मभिरयं प्रतिगृहीतो न त्वेषां तावद्विशिष्टे गुणविशेष इति नैतद्भगवतः प्रत्ये मि भगवता तूक्तं सुखान्न परमस्तीति लोकप्रवादो हि द्विविधः फलोदयः सुकृतात्सुखमवाप्य ते दुष्कृता दुःखमिति ॥ १० ॥

भ्यत इति व्युत्पत्त्या धर्मो हिः अनुष्ठेय इति शेषः यत्तस्मिन्नुतः धर्महेतुरस्य सुखस्योत्पत्तिरिति व्यक्तिः आरंभस्त्रिवर्गस्थराहुग्रस्तेषु प्रकाशवत्सतोपितमसा अप्रकाशमानस्य सुखस्य अभिव्यक्तये सर्वोप्यारंभ इत्यर्थः ॥ ९ ॥ सुखार्थं आरंभ इत्यत्र रंक्ते यदेतदिति सुखानां परमास्थिति रिति त्यसत्वं सुखान्न परमस्तीति पाठांतरं नोपगृह्णीमो नित्यसुखस्यानुपलंभात् अनित्यस्य सुखस्य तुच्छत्वमाह नहीति महति योग्येति ॥ १० ॥